

19 січня — Хрещення Господнє. Саме 53 роки тому в ніч на це свято частини 112-ї стрілецької дивізії 13-ї армії під командуванням генерала Пухова звільнили Гощу від німецько-фашистських окупантів. Прийшов той довгожданий час, якого чекали жителі з 4 липня 1941-го, відколи гітлерівський чобіт ступив на гощанську землю.

Роки окупації не минули безслідно — район зазнав великих втрат. Спалені села, житлові приміщення, грабунки, каральні операції. Про той період у грудневих номерах «Рідного краю» добре описав у своїх спогадах «Палали хати, мов свічі» житель Пустомит Андрій Пилипей. Читаєш цей матеріал, і мурашки по тілу пробігають. Мов звірюки, чинили гітлерівці в нашому краї.

Що ж залишили вони по собі? Розстріляли 1270 чо-

ЦЬОГО НЕ ЗАБУТИ

ловік, а ще 527 вивезли до Німеччини. І коли прийшло визволення, майже 5 тисяч гощанців пішли на захист Вітчизни, влилися в діючу армію, партизанські загони, підпільні антифашистські організації. Кожний третій з них не повернувся з битв.

Понад 1100 уродженців району — учасники війни, удостоєні бойових нагород, в тому числі 175 жителів Гощі. На честь воїнів-визволителів, жертв Другої світової війни, воїнів-земляків у районі встановлено 54 пам'ятники та обеліски. Імена тих, хто поклав своє життя на алтар миру, занесено в Книгу пам'яті.

Відбудовчий повоєнний період був напруженим. Працювали і за себе, і за

полеглих товаришів. Нам не соромно дивитися в очі дітям, онукам за те, що збудували школи, медичні, культурно-освітні заклади. Ще й досі чимало ветеранів (хто може трудитися) беруть участь у громадському житті, зокрема, у ветеранських організаціях. Серед них Антон Муляр з Гощі, Іван Степанюк з Бугрина, Іван Кочук з Посягви, Іван Печеновський з Баби-на та багато інших. Щоправда, хотілося б, щоб наші ветерани частіше зустрічалися з учнями, молоддю, розповідали їм правду про минулу війну. Бо, на жаль, історичні факти нерідко перекручуються. В школах також варто було б поновити роботу музеїв, кімнат

бойової слави.

Нелегко живеться нині ветеранам, як і всім людям. Часто можна чути з вуст великих і малих начальників, що вони в боргу перед ветеранами. Але не чути, коли ті борги будуть повернуті. Навіть і ті мізерні пільги, які мали, урізуються. І ще є сили, які прагнуть розвалити ветеранський рух.

Входить в права 1997 рік. Що він нам пошле? Будемо вірити, надіятись на краще. А сьогодні хочеться, користуючись нагодою, привітати ветеранів, всіх жителів району з днем визволення і побажати здоров'я, радості, миру. Хай завжди буде спокійно на землі.

Вічна пам'ять полеглим за Вітчизну!

Олександр ГОНЧАР,
голова районної
ветеранської організації.